

Αντί-παρά-Θέσεις

Από τον
ΓΙΑΝΝΗ
ΤΡΙΑΝΤΗ

Οι αποκαλύψεις για την προβοκάτσια της Τουρκίας εναντίον της Συρίας κομίζουν γλαύκα ες Αθήνας. Τις συνηθίζει η Αγκυρα παρόμοιες αθλιότητες. Η Ελλάδα και η Κύπρος τις έχουν υποστεί. Όχι πως πρωτοτυπεί η γείτων. Οι προβοκάτσες, οι συνωμοσίες, οι ανίερες συμμαχίες και πλείστα όσα τεκταίνονται εν κρυπτώ, εναντίον λαών και κοινωνιών, αποτελούν συνήθη πρακτική. Απλώς, ορισμένες χώρες – και σίγουρα οι ισχυροί της δημοκρατικής Δύσης – βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της αθλιότητος. Όπως και η Τουρκία.

Εν τάχει η υπόμνηση για το άλλοθι που μελετούσε να κατασκευάσει η Τουρκία προκειμένου να εισβάλει στη Συρία: στο ηχητικό ντοκουμέντο που διέρρευσε στο You Tube, ακούγονται υψηλόβαθμοι Τούρκοι αξιωματούχοι να συζητούν κυνικά και ωμά πως θα στήσουν προβοκάτσια εναντίον της Συρίας, ώστε να νομιμοποιηθεί εισβολή στο συριακό έδαφος. Παρόντες ο Αχμέτ Νταβούτογλου, ο επικεφαλής των Μυστικών Υπηρεσιών Χακάν Φιντάν, ο υφυπουργός Εξωτερικών Φερντούν Σινιρλίογλου και ο αναπληρωτής αρχηγός του Γενικού Επιτελείου στρατηγός Γιασάρ Γκιουρέλ.

Η Ελλάδα έχει πικρή πείρα από παρόμοιες αθλιότητες της Τουρκίας. Όπως και ο κυπριακός ελληνισμός. Τα γεγονότα του '55 στην Κωνσταντινούπολη ξεκίνησαν με τη βόμβα στο σπίτι του Κεμάλ Ατατούρκ στη Θεσσαλονίκη. Τα γεγονότα του 1964 στην Κύπρο (αποδείχτηκε ότι) ήταν «αποτέλεσμα της πλέον χειρίστης τουρκικής προβοκάτσας, η οποία δυστυχώς παρουσιάστηκε από ελληνόφωνους πράκτορες της Τουρκίας στη Λευκωσία ως έργο Ελληνοκυπρίων φανατικών» (Μιχ. Ιγνατίου, «Εθνος» -30.3.2014). Η υπόθεση της δυσώνυμης «Εργκενεκόν» αποκάλυψε ότι μερίδα στρατιωτικών ετοίμαζε προβοκάτσια εναντίον της Ελλάδος με την κατάρριψη τουρκικού μαχητικού, που θα εμφανιζόταν ως επιθετική ενέργεια της ελληνικής αεροπορίας. Τέλος, υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις – και τέλος πάντων όχι ανέρειστες υποψίες – ότι αρκετές από τις φωτιές στην Ελλάδα, ιδία στην αρχή της τουριστικής περιόδου, ήταν έργο Τούρκων πρακτόρων.

Οι αθλιότητες της Τουρκίας

Η Τουρκία αποδεικνύει με την πρακτική της ότι δεν είναι απλώς ένας «ζαβός γείτονας». Ελάχιστα δημοκρατική στο εσωτερικό της, αρκούντως αλαζονική με σκιρτήματα αυτοκρατορικού μεγαλείου (τελευταίο αποτύπωμα ο νεοοθωμανισμός της), αξιοσημείωτα ευέλικτη (πρόθυμος «τσάτσος» των μεγάλων αλλά πάντοτε προς ίδιον όφελος) και διαχρονικώς νευραλγικής σημασίας λόγω γεωγραφικής θέσης και ισχύος, η Τουρκία ποζάρει – και είναι – υπολογίσιμη περιφερειακή δύναμη. Οπερ σημαίνει ότι εξ αντικειμένου η χώρα μας βρίσκεται σε μειονεκτική θέση, έναντι των δεδομένων διεκδικήσεων που προβάλλει η Αγκυρα, αλλά και της εν γένει πολιτικής της, η οποία υπολαμβάνει την δική μας αδυναμία ως ευκαιρία για την επίτευξη των στόχων της.

Αυτό αποδείχτηκε περίτρανα με την Λίσσαβόνα και τις «γκρίζες ζώνες» στο Αιγαίο, που νομιμοποίησε εγκληματικά η κυβέρνηση Σημίτη. Ήταν η εποχή του ριζικού αναπροσανατολισμού της εξωτερικής μας πολιτικής, με θεμιτό στόχο την ανέφελη γειτνίαση. Αποδείχτηκε τραγική πλάνη. Επρόκειτο για επιλογή ολέθριου κατευνασμού, με ζεϊμπέκικα και δήθεν μέτρα εμπιστοσύνης, τα οποία κατ' ουσίαν ισχυροποίησαν τη θέση της γείτονος (π.χ. στο Αιγαίο) και ουδέν απέφεραν.

Η Τουρκία ήταν και παραμένει ένας επίφοβος γείτων. Με δεδομένες τις κατ' έθος αθλιότητες – εγγενές χαρακτηριστικό του βίου και της πολιτείας της – δεν προσφέρεται ως αξιόπιστος συνομιλητής με τον οποίο είναι δυνατόν να αναζητηθεί ρυθμιστικό πλαίσιο καλής γειτονίας. Και περισσότερο επικίνδυνη καθίσταται στην εποχή μας λόγω οικονομικής ισχύος και δεδηλωμένης προθέσεως να παίξει κυριαρχικό ρόλο στην περιοχή των Βαλκανίων. Κατά τούτο, τίποτε δεν μπορεί να αποκλείσει, μελλοντικά, προβοκάτσες και ανοιχτές διεκδικήσεις στην ευρύτερη περιοχή – και όχι μονάχα στη Θράκη.

Η προβοκάτσια εναντίον της Συρίας υπενθυμίζει σε όλους – και ειδικά στους ημέτερους της «ελληνοτουρκικής φιλίας» – τι εστί Τουρκία, τι σημαίνει επιθετικός εθνικισμός και τι εμποδίζει την ειρηνική συνύπαρξη λαών και χωρών, τουλάχιστον στην περιοχή μας.